

Luk.15,11-32

Es.65,1-2

Ef.2,17-22

3.s.e.Trin., den 17.6.2018

Herlev

901 504 696 478 750 52 724

Da Jesus gik omkring i Israel, var der altid mange mennesker omkring ham. Der var mange forskellige slags mennesker, som der også findes mange forskellige slags mennesker i dagens Danmark.

Nogle af dem var fromme jøder, som ikke forstod, hvorfor Jesus besøgte og talte med nogle, som ikke var så gode og fromme, som de var.

Derfor fortæller Jesus dem en historie om en far og hans to sønner.

Vi tænker som regel mest på den yngste søn som hovedpersonen og kalder lignelsen for *Den fortabte søn*.

Det er tydeligt, at denne søn er et billede på de mange, der holdt sig til Jesus. De fortrød det forkerte, de havde gjort, og de lyttede med glæde til hans ord om kærlighed og tilgivelse.

Den yngste søn gjorde det, som var utilgiveligt i datiden. Han ønskede sin far død, så han kunne få sin del af arven. Der er ingen tvivl om, at faderen blev meget ked af det. Han elskede sin søn og havde givet ham den bedste opdragelse, de bedste forhold og ønskede ham det bedste i livet.

Vi har alle meget at takke Gud for. Han har givet os livet, naturen, mad og tøj, muligheder og evner - både til store og til små. Vi må hver dag takke Gud for alle hans gode gaver - til os og vore kære.

Faderen oplevede, at der var én, der sagde ham imod og ikke viste ham taknemlighed. Han vendte sig bort fra faderen. Han skulle nok klare sig selv. Han fik udbetalt sin del af arven og sagde farvel og tak til sin far og de rammer, som han havde lagt om hans liv.

Nu ville han klare sig selv. I begyndelsen gik det godt. Så længe der var penge, var der venner. Men han oplevede også, at da pengene slap op, så blev virkeligheden barsk. Så var der ingen kære mor.

Han bad om at få lov til at bo hos en af de lokale. Her blev han sat til at vogte svin ude på marken. Han var så sulten, at han var parat til at spise sig mæt i svinenes foder, men ikke engang det, kunne han få lov til.

Han var kommet derud, hvor det var maven, der talte til ham. Den skreg af sult og han kom på andre tanker. Han blev klar over, at det var helt forkert, det han havde gjort over for sin far. Han har måske i lang tid gået og tænkt over sin situation og tænkt på, hvor godt hans fars arbejdere havde det - hjemme på gården. De måtte arbejde, men de fik mad!

Selv om hans far havde sat regler op og sørget for, at de blev overholdt, så havde hans far midt i det hele en omsorg for sine børn - og for sine medarbejdere.

Det gik op for ham, at han havde såret sin far dybt. Han havde ønsket sin far død og han havde på ingen måde noget krav på tilgivelse og hjælp. Men måske

kunne han bare få lov til at være en arbejder hjemme på gården. Det var hans spinkle håb.

Og så besluttede han at vende hjem. Det blev en lang vej hjem. Han tænkte meget på, hvad han skulle sig. Han øvede sig på at finde de bedste ord, når han skulle møde sin far - hvis hans far ellers ville tale med ham. Det vidste han jo ikke.

Der er meget forskel på, hvordan mennesker tænker. På Luthers tid var man meget optaget af spørgsmålet: Hvordan får jeg en nådig Gud? Det er der måske ikke så mange, der tænker på i dag. Måske er de kommet så langt bort fra deres far, at de slet ikke tænker på, at der er en Gud, som står og venter på dem.

Der var en far, der stod og ventede på den fortabte søn. Faderen har ofte stået og kigget efter sin søn.

Han tog imod sønnen. Det var der ingen, der kunne forstå. Landsbyen var klar over, at sønnen havde gjort det over for sin far, som der ikke var tilgivelse for. De blev nu forarget over, at faderen ventede på sin søn og tog imod ham. Hvordan kunne han dog det?

Faderen var lige glad med den snak, der var i byen, når han stod og så efter sin søn. Han havde noget i sig, som overvandt alle omgivelsernes tanker og ord. Han havde kærligheden i sig. Han elskede stadig sin søn, selv om sønnen havde forladt ham og såret ham dybt. Det var hans søn. Derfor elskede han ham stadigvæk.

Da sønnen kom hjem, blev der fest. Det bedste var ikke for godt, for nu var sønnen kommet hjem. Han havde bedt om tilgivelse. Han havde sagt undskyld. Det lille ord *undskyld* er svært at sige, men vi beder alle i bønnen Fadervor: *Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere.*

Den søn, der vendte tilbage, fik både mad og tøj. Han skulle ikke være en af faderens arbejdere på gården - for han var jo sønnen. Han blev genindsat i sine tidligere rettigheder, med festklædning og med en ring, som kunne vise, at han var sønnen.

Faderen følte, at sønnen var død, men nu var blevet levende igen. Så skulle der holdes fest og der blev holdt fest.

Det er egentlig vores historie, Jesus fortæller. Bibelen fortæller, at vi alle er gået vores egne veje. Vi hører alle til dem, der har brug for at vende os til vores far i himlen og modtage tilgivelse og barnekår. Vi får det i dåben og i nadveren. Her bliver vi sat ind i et fællesskab med Gud og med hele hans store familie.

Der var en, der ikke var med til at glæde sig og holde fest. Det var den ældste søn. Hans historie er en helt anden og vi ved ikke, hvordan det gik ham. Derfor er der nogle, som kalder lignelsen for *lignelsen om de to fortabte sønner*.

Han var den, der var hjemme på gården. Han gjorde det, som hans far bad ham om. Han passede sit arbejde og følte sig som faderens arvtager. Alligevel var han ikke helt tilfreds med sig selv og med andre. Det kommer frem, da hans lillebror kommer hjem.

Han følte nok, at han ikke havde gjort nok for at forhindre, at broderen var kommet så vidt, at han i sin tid rejste væk hjemmefra. Havde han talt nok med

ham om at lade være med at fornærme faderen og familien. Havde han forklaret sin bror, hvordan han på den måde ydmygede deres far over for alle i landsbyen?

Han kunne slet ikke klare, at hans bror nu kom tilbage og blev genindsat i sin tidligere stilling som søn og bror. Er der da slet ingen retfærdighed til? Hvordan kan du, far, bøje dig så dybt, at du tilgiver min lillebror?

Den ældste søn havde ikke forståelse og respekt for sin far og vi står tilbage med spørgsmålet? Gik han med ind til festen - eller blev han ude i kulden.

Spørgsmålet får lov til at stå åbent. Det er et svar, vi selv skal give. For vi er alle inviteret til at komme med til festen hjemme hos vores far - vores Gud.

Når vi tænker på Gud som faderen i lignelsen, er det nærliggende at foreslå en tredje overskrift: *Guds opsøgende kærlighed*.

Det er på en måde hverken den yngste eller den ældste søn, der er hovedpersonen. Det er faktisk faderen. Han står der med åbne arme og venter på sin søn, som havde forladt ham. Han står og håber på, at han vil vende tilbage.

Han er den, der går ud for at hente sin ældste søn med ind til festen.

Han elsker begge sine sønner. Han elsker *ham*, der sagde farvel og tak, men som alligevel vendte tilbage og han elsker *ham*, som hele tiden har gået hjemme og passet sit arbejde på gården.

Faderen er et billede på Gud, som elsker dig og mig og ønsker at have fællesskab med os - både her i livet og i evigheden.

Gud elsker os så meget, at han gav sin enbårne søn, Jesus Kristus, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Det er denne kærlighed, som han ønsker at nå os med.

Gud står og venter på os. Han sender bud til os og lader sin invitation gå ud til både jøder og alle andre folkeslag. Han kalder på dem, der ikke selv har tænkt på at komme til ham, som vi hørte gennem profeten Esajas i den første tekstlæsning. *Jeg havde svar til dem, der ikke spurgte, jeg var at finde for dem, der ikke søgte mig. Jeg sagde: Her er jeg!*

Guds opsøgende kærlighed gælder os alle. Den gælder dem, der har vendt sig bort fra Gud i en verden, som kan være meget broget. Den gælder dem, der lever et pænt liv, som der ikke er det store at udsætte noget på. Den gælder os alle, for vi har alle brug for Guds nåde og kærlighed.

I dag kommer Jesus og siger til hver enkelt af os: Du er elsket af Gud og han står med åbne arme. Tag imod invitationen til hans store fest.

Amen